

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συμπληρωμένον υπό του Ύκουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀκηρασίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπεριανὸς **Ἐπιτεριανὸς**

Ἑτησίᾳ δε. 8.— Ἑτησίᾳ φρ. 20. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τετμήνηος 2,50 Τετμήνηος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωτοτύπων Ἐκδοτῆς, λ. 10. Ἐξωτεροῦ,
Φύλλα προηγουμένων ἔτων, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῆνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐπιτερίου δε. 38, κατὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος Ἐν Ἀθήναις, 13 Φεβρουαρίου 1916 Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 11

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Τὴν στιγμή ἐκείνη, ὁ δεσμοφύλακας μῆκε στὴ μέση καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ἡ ὥρα πέρασε. Ἐπρεπε νὰ χωρισθοῦν.

Ἐν τούτοις ὁ Ἑρρίκος, με τὴν συζήτησι γιὰ τὸν γάμο τῆς ἀδελφῆς του, δὲν εἶχε πάσῃ ἀκούμῃ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐχρηιάζετο γιὰ τὸν Καντινιώ. Τὴ στιγμή λοιπὸν ποῦ ἀποχαιρετοῦσε τὸν πατέρα του, τοῦ τὸ ξαναθύμισε.

— Μπαμπά, γιὰ κείνο ποῦ σοῦ εἶπα... Σὲ παρακαλῶ, πές ναί... Σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃς. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ μέλλον μου εἶναι αὐτό.

Ὁ ταμίας ἐκοίμησε τὸ κεφάλι του,

Ἐδρασε τὸν Ἑρρίκα ἀπὸ τῆ μέση... (Σελ. 86, στ. γ.)

με τὸ ἴδιο πάντα ἔπος τῆς ἀπελπισίας.

— Τέλος πάντων, εἶπα, ἐγὼ δὲν ἔχω πιά τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἐμποδίσω ν' ἀκολουθήσῃς τὴν κλισί σου, ἀφοῦ ἡ Τράπεζα κλείσθηκε γιὰ μᾶς..

Ὁ μικρὸς θέλησε νὰ δώσῃ θάρρος στὸν πατέρα του.

— Ἐπειτα, τοῦ εἶπε, στὸ Θέατρο θὰ κερδίω πολὺ περισσότερα, καὶ ἀμέσως. Φαντάσου, εἰκοσιπέντε φράγκα τὴν ἡμέρα! καὶ κάνω τὴν πρώτη μου ἐμφάνισι μετὰ τρεῖς ἡμέρες, στὴν Κομπιέννη. Ὁ καθηγητὴς μου μὲδ τὸ ὑποσχέθηκε, θέλει μόνο τὴ συγκατάθεσί σου.

— Σοῦ τὴ δίνω, παιδί μου, ἔκαμε ὁ δεσποχὴς πατέρας στεναζών.

Δὲν μπόρεσαν νὰ ποῦν τίποτε ἄλλο, γιὰτὶ οἱ δεσμοφύλακες πήραν τὸν φυλακισμένο, ἐνῶ ἡ κυρία Σομῶ, κατάσυκινημένη, δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ:

— Ναί, ἀγαπητέ μου Ἰβγένι, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι: τὴν 25 Ἰουνίου, ἡ θέσί σου στὸ τραπέζι θὰ μείνῃ ἀδειωτή, καὶ εἶμαι βέβαια ὅτι θάλῃς γρήγορα νὰ ξανακαθῆσῃς!

Ὁ Ἑρρίκος ὁμῶς δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωνεύσῃ. Στῆς 25 Ἰουνίου, ἔξενά μῆνα μόλις, ὁ ἀπαισιος ἐκεῖνος Ἀγκλάς θὰ ἔκαιρνε τὴν ἀδελφὴν του;

«Ἄς εἶνε, ἐσυλλογιζέτο γιὰ νὰ παρηγορηθῇ. Ἐχουμε καιρὸ... Ὡς τότε θὰ εἶμαι πλούσιος, καὶ ἅμα ἔχω κανεὶς χρήματα, πολλὰ πράγματα μπορεῖ νὰ κάμῃ. Ἄς πᾶω τώρα νὰ δώσω τὴν εἰδησι στὸν Καντινιώ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ

Στὸ Σταθμὸ τοῦ Βορρά, μπροστὰ σὲ δύο βαγόνια δευτέρας θέσεως, ποῦ εἶχαν τὴν ἐπιγραφή «κλισμένα», πολλοὶ ἀνδρες με ξυρισμένα μουστάκια καὶ μερικὲς κυρίες με πυκνὰ θέλα στὰ πρόσωπα, ἐστέκοντο ἢ ἐτριγύριζαν ἀνησυχῶς.

Ἐνῆς κοντὸς γέρος περιπατοῦσε ἀπὸ τὴν μίαν ἀκρὴ τοῦ τραίνου ὡς τὴν ἄλλη, κ' ἐκράτοῦσεν ἕνα χαρτί, ὅπου

Ἐφινε τὰ βλέμματά του νὰ πλανῶνται σὰ πρόσινα λαιβίδια... (Σελ. 87, στ. α'.)

ἦταν γραμμένα τὰ ὄνοματα ὄλων τῶν ἠθοποιῶν τῆς καλλιτεχνικῆς περιόδεως (τουρνέ) Καντινιώ, γιὰ νὰ διέπῃ ἂν ἦταν ὄλοι στὴ θέσι τους.

Μιὰ «τουρνέ Καντινιώ» εἶχε βέβαια μικρότερη σημασία ἀπὸ μιὰ «τουρνέ Σάρρας Μπερνάρ». Δὲν ἐταξείδευαν μὲ εἰδικὰ τραίνα, οὔτε μὲ βαγόνια πολυτελείας. Ἀλλὰ δὲν ἐπήγαιναν καὶ πολὺ μακριά: Στὴν Κομπιέννη, στὸ Σαντιγὸ, στὸ Σανλί, στὸ Σουασσόν, στὸ Μπωβαί. Παλαιοὶ ἠθοποιοὶ, χωρὶς ἐργασία στὸ Παρίσι, καὶ γένοι μαθηταὶ τῆς Δραματικῆς Σχολῆς ἀποτελοῦσαν τὸν θίασο ποῦ τριγύριζε τῆς κοντινῆς αὐτῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως κ' εἶδε τὰ γνωστότερα ἔργα τοῦ παλαιοῦ δραματολόγου, τὸν «Φουρσαμπῶ» π.χ., τὰ «Ἀπρόοπτα τοῦ Διαζυγίου», τὰ «Δυὸ παιδιά» καὶ τὸ «Μυστικὸ τοῦ Πουλτανέλλα». Γι' αὐτὰ τὰ ἔργα, ποῦ εἶχαν καὶ ῥόλους παιδικούς, εἶχεν ἀγκαλιρισθῇ καὶ ὁ φίλος μας Ἑρρίκος Σομῶ, με εἰκοσιπέντε φράγκα τὴν ἡμέραν. (*)

(*) Ἐπτακοσία πενήντα φράγκα τὸν μῆνα

Α, τί ευτυχισμένος ποῦ ἦταν ὁ πρῶν μικρὸς γκροὺμ τῆς Πιστωτικῆς, ποῦ ἀρχίζεν ἐπὶ τέλους τὸ πολυπόθητο ἀνάδιό του! Βῆμα δὲν εἶνε τὴν καθηγητὴ του, τὸν γέρο - Καντινώ, ποῦ τὸν ἀδικοῦσε ὡς πατέρα, τὸν ἐσύστανε στοὺς συναδέλφους του καὶ τοῦ ἐμάθαινε ὅλα τὰ μυστήρια τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς.

Πῶς τὰ ἤξευρε αὐτὰ τὰ «μυστήρια» ὁ γηραιὸς ἠθοποιὸς, ποῦ ἐγύριζε ἔτσι εἰκοσιπέντε χρόνια! Μὲ τὴν παλιὰ του γούνα, τὴν τριμμένη, μὲ τὰσπρα του μαλλιά κυματιστά στὸν ἀέρα, μὲ τὸν ταξιδιωτικὸ του σακίκο γεμάτο χαρτὶ ἀ καὶ κρεμασμένα ἀπὸ τὸν ὦμο, ὁ Καντινῆ περιφερόμετο σοβαρῶς, ἀσιμπρητῆ καὶ μειλίχιος σὰν στὸ σπῆτι του, χαίρετων πρώτος τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ σιδηροδρόμου, ὡσάν τις δὲν ἐπρολαμβάναν αὐτοῖ, γὰρ νὰ δείχνῃ στὸ μαθητὴ του ὅτι τὸν ἐγνώριζαν καὶ τὸν ἐσέβοντο ὅλοι.

Στὴν εὐτυχία τῆς πρώτης του τουρνέ, μὴ μόνον ἀνησυχία εἶχε ὁ μικρὸς Ἑρρίκος: Τρεῖς ἡμέρες τώρα καὶ τρεῖς νύκτες, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ ξαναδιαβάξῃ τοὺς ρόλους του. Καὶ ὅμως ἐφοβεῖτο, ὅτι δὲν τοὺς εἶχε μάθῃ ἀκόμη καλά καὶ κάθε στιγμὴ, ἔβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ μικρὰ τετραδιά ὅπου ἦταν γραμμένοι καλλιγραφικῶς, μὲ τ' ὄνομά του στὸ ἐξώφυλλο: «Μικρὸς Δαλλινύ».

Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸνομά του, δηλαδὴ τὸ θεατρικὸ τοῦ ψευδώνυμο, ποῦ τὸ διάλεξε ὑστέρ' ἀπὸ πολλὰ συμβούλια μὲ τὸ δάσκαλό του. Εἶχαν φάξῃ μαζί τοὺς χάρτες καὶ τοὺς σιδηροδρομικοὺς ἀδηγούς, κ' εἶχαν σταματήσῃ ἐπὶ τέλους στὸ εὐήχο ὄνοματάκι ἑνὸς γαλλικοῦ χωριοῦ. Ὁ Καντινῆ, μὲ συγκίνησι, τοῦ εἶχε πῆ:

— Εἰς τὸ ἐξῆς, παιδί μου, θὰ λέγῃσαι Ἑρρίκος Δαλλινύ! (*) Τὸνομα αὐτὸ

για ἕνα παιδί, εἶνε βιβλια μισθὸς βασιλικῆς! Ἄλλ' ἂν μὴ κέρουν ὄνομα ἀπὸ τοὺς νεοῦς μας ἀνομιώτας ἔχουν τάλαντο θεατρικόν. Αὐτὰ γίνονται μόνον στῆ Γαλλία καὶ στῆ Ἄγγλια. Ἐδοῦ, στῆν Ἑλλάδα, ἐντὶ παιδί, ποῦ θὰ ἐγένετο δεκτὸ ἕνα ὄνομα γιὰ παιδικούς ρόλους, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ ἐκπύρην ἔδομηγαπέντε δραχμὰς τὸν μήνα. — Σ. τ. Μ. (*) Γαλλ. Henri d' Alligny. Σὰ νὰ λέμε: Ἑρρίκος ἀπὸ τὸ Ἄλλινύ. — Σ. τ. Μ.

ποῦ δὲν λέγει τώρα τίποτε σὲ κανένα, σὺ θὰ τὸ κάμῃς διάσημο. Θὰ λάμπῃ σὰν φωταεὶνὸ στὰ προγράμματα, στοὺς τοίχους καὶ στὴν στήλησ τῶν ἐφημερίδων. Ὁ δὲ σὺ εἶνε εἰς τὸν ἴσον ἴσον, ὡς νὰ τὸ εἶχες ἀπὸ τοὺς παγόνους σου. Ὁ δὲ διατηρήσῃς πάντα ἀκηλίδωτο καὶ θὰ κάμῃς τοὺς ἀνθρώπους νὰ λέγουν: «Ὁ Δαλλινύ δὲν ἦταν μόνον ἕνας καλὸς ἠθοποιὸς, ἀλλὰ κ' ἕνας τίμιος, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ποῦ ἐβοηθοῦσε τοὺς δυστυχεῖς καὶ δὲν ἔκαμα ποτὲ κακὸ σὲ κανένα!»

Ἄκου ἐδιάλεξε τὴ θέσι του ἕνα βαγόνι, κ' ἔκαμα τὴν γνωριμία τῶν συναδέλφων του, ὁ Ἑρρίκος ἀπομακρύνθηκε λίγο ἀπὸ τὸν ἐμίλο τῶν ἠθοποιῶν,

«Τὰ δουλικὰ φλυαροῦσαν στὴν πόρτα...»

πῆ, ὅτι θὰ ἐγένετο μιά τελευταία δοκιμὴ, μέσα στὸ τραῖνο, καὶ τὸ θεωροῦσε ζήτημα φιλοτιμίας νὰ ξέρῃ τὰ λόγια του νεράκι.

Μονάχος λοιπὸν σὲ μίαν ἀκρῆ τοῦ σταθμοῦ, μπροστὰ στὸ τραῖνο, ὁ μικρὸς Σομῶ μελετοῦσε, ὅταν ἔξαφνα ἐμεινε σὰν κερκωμένος στὸ πλακοστρώτο, σὰν ὑπνωτισμένος, ἀπὸ μιά ξαφνικὴ κ' ἀνέλπιστη ἐμφάνισι.

Τὸ ταχὺ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν εἶχε μὴ ἐκείνη τὴν στιγμὴ στὸν σταθμὸ καὶ εἶχε σταματήσῃ ἀριστερά, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πλακοστρώτου. Κι' ἀνάμει' ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα ἑνὸς βαγονιοῦ τῆς πρώτης θέσεως, ὁ Ἑρρίκος εἶχε ἰδῆ καθαρώτατα τὴν σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ τὸν ἔκαμα νὰ φωνάξῃ μὲ τὴν μεγαλειότερη ἐμπλήξι:

— Αὐτός; ἀδύνατο!.. (*)

Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι δὲν τὸν γελούσαν τὰ μάτια του, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ κάποια ἐκτακτὴ ομοιότητα, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἔτρεξε κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ, ἀπ' ὅπου θὰ ἔβγα-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 78.

ναν οἱ ἐπίβαται. Εἶχε σκοπὸ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὸν ἀνθρώπο, ποῦ ἦ παρῶν αἰα του, ἕκείνὸ τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ εἶχε φανῆ τόσο παράξενη καὶ ἀνεξήγητη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἀρχισαν νὰ κλείνουν τὴς πόρτες τοῦ τραῖνου τῆς Κομπιένης, καὶ ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ θιάσου Καντινῆ, ὁ κόντρες ἐκεῖνος γέρος, δὲλεπων ὅτι ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶχε σκόπο τοῦ νὰ γυρίσῃ, ἐτοιμάζετο νὰ πᾶρ νὰ τὸν πάρῃ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἀνέβαιναν στὰ βαγόνια κ' ἐφώναζαν γιὰ διασκέδασι:

— Μικρὸ Δαλλινύ!.. ἔ!.. μικρὸ Δαλλινύ!.. ἔ!..

Ἄλλὰ ὁ μικρὸς Σομῶ, μ' ὄλο τὸ κακὸ ποῦ ἔκαναν, δὲν ἀκούγε τίποτα κ' ἔταν ἔτρεξε ὁ ἐπιμελητὴς καὶ τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὸν ὦμο, τὸν παρακάλεσε:

— Μιά στιγμὴ... μιά στιγμὴ ἀκόμη... Τώρα νὰ, θὰ κατὰβῃ. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω...

Τὸ τραῖνο ὅμως τῆς Κομπιένης ἐσφύριζε. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τοὺς ἄφινε καὶ τοὺς δύο. Τότε ὁ καλὸς ἐπιμελητὴς δὲν ἐδίττασε: ἄρπαξε τὸν Ἑρρίκο ἀπὸ τὴν

μέση, καὶ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ γέλια τῶν ἠθοποιῶν, καθὼς καὶ ὅλων τῶν παρισταμένων, τὸν ἐκουδάλησε στὸ βαγόνι τοῦ τρέχοντος.

Ὁ μικρὸς δὲν μπορούσε φυσικὸ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δυνατὰ χέρια τοῦ ἐπιμελητοῦ. Ἄλλὰ κ' ἔτσι, ὅσο τὸν ἔτρεχε, ἔξακολουθῆσε νὰ εἶχῃ γυρισμένο τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν καὶ νὰ κιντᾶν τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ, ὅπου ἐκεῖνος ποῦ ἐπερίμενε νὰ ἰδῆ, κατέβαινε τώρα τὴν σκαλίτσα...

Δὲν χωροῦσε πᾶ ἀμφιβολία: ἦταν ὁ Ἄγγλας ὁ ἴδιος, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ἀδελφῆς του.

Ὁ ἐπιμελητὴς τὸν πέρασε μέσα στὸ βαγόνι κ' ἀνέβηκε κ' αὐτὸς τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ τὸ τραῖνο ἔκινετο.

— Ὄφρ! ὄξά σοι ὁ Θεός! σωθῆκαμε! ἐπιθύρῃσε λαχανιασμένος ὁ καλὸς ὑπάλληλος.

Ὁ Καντινῆ δὲν ἦταν στὸ ἴδιο βαγόνι. «Ἐταῖρος» αὐτοῦ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, ἐταξίδευε μὲ πρώτη θέσι. Καὶ τώρα οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἐκοροῖδευαν τὸν μικρὸ Δαλλινύ.

— Γιατί, παιδί μου, τὸν ρωτοῦσε ὁ ἕνας ἔρσισκεῖ τὴν Κομπιένη πολὺ μικρὴ γιὰ τὴν πρώτη σου ἐμφάνισι, καὶ ἤθελες νὰ τὸ σκάσῃς γιὰ τῆς Βρυξελλῆς;

— Ἄν νομίζῃς, ὅτι θὰ βροίτκεται πάντα ἕνας βαστάζος νὰ σὲ κόβῃ στὴν πλάτη καὶ νὰ σὲ κουβαλᾷ στὸ βραχόνι σου, ἀπατάται, μικρὸ μου! τὸ ἔλεγεν ὁ ἄλλος. Κι' ἐπιτέλους τώρα εἶνε εὐχολοῦμα μεγαλώτῃς ὅμως καὶ γαίης σὰν κ' ἐμένα, ἔ! θὰ εἶνε κάπως δύσκολο.

Ἐγέλασαν ὅλοι, γιατί αὐτὸς ποῦ μίλοῦσε τώρα, ἦταν ὁ κωμικὸς τοῦ θιάσου, ἕνας χοντρός ἄνθρωπος, ποῦ ἐζύγιζε τουλάχιστον ἑκατὸ κιλά.

Ὁ Ἑρρίκος, καταντροπισμένος, διακατολογήθηκε βίως μπόρετε. Ἐντωμεταξὺ τὸ τραῖνο εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ Παρίσι κ' ἔτρεχε μ' ὄλη του τὴ γρηγορόδα στὴν ανοικτὴ ἐξοχί. Ἀφῖνων τὰ βλέμματά του νὰ πλανώνται στὰ πράσινα ἐκεῖνα λιβάδια, ὁ Ἑρρίκος ἐσυλλογίζετο ὅλοένα τὴν ἀκρόαση συνάντησι ποῦ εἶχε κάμῃ.

— Γιατί ὁ Ἄγγλας, ρωτοῦσε τὸν ἑαυτοῦ του, ἐνῶ μᾶς εἶπε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅτι θὰ πῆγαινε στὸ Μονπελλιὲ νὰ ζητήσῃ τὰ οἰκογενειακὰ του ἐγγράφα γιὰ τὸ γάμο, ἦλθε πρὸ ὀλίγου μὲ τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν; Πῶς ἔλαβαμε, καὶ σήμερ ἀκόμη, ἕνα γράμμα τοῦ μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομιοῦ τοῦ Μονπελλιέ, ποῦ μᾶς εἶλεγε, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ αὐτοῖ; Πῶς μπόρεσε νὰ στείλῃ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὴ μεσημβρινὴ Γαλλία, ἐνῶ ἦταν στὸ Βέλγιο;

Τὰ προβλήματα αὐτὰ, ποῦ δύσκολα, ἀπορροῦσαν ὄλη τὴν προσοχὴ τοῦ μικροῦ, ποῦ ἐκάθητο συλλογισμένος, χωρὶς νὰ λαβαίνει μέρος ἐτῆς ἐμιλίης τῶν συναδέλφων του. Ἐβλεπε, ὅτι εὐρίσκετο στὴν ἀρχὴ ἑνὸς μυστηρίου κ' ἐστενοχωρεῖτο ποῦ δὲν μπορούσε νὰ τὸ διαγνώσῃ ἀμέσως. Πιθανόν, εἶλεγε, ὁ μέλλων γαμβρός του νὰναγκάσθηκε ἄξανα νὰ πᾶ στὰς Βρυξέλλας γιὰ κάποια ἐργασία ἄλλὰ κ' αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι δὲν ἐξηγοῦσε τὸ γράμμα ποῦ ἦλθε σήμερ ἀπὸ τὸ Μονπελλιέ. Τὸ γράμμ' αὐτὸ εἶχε σταλῆ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν πόλι, τὴν δια ἡμέρα ποῦ ὁ Ἄγγλας ἐφευγε ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ τὸ εἶχε ρίξῃ στὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Μονπελλιέ ὁ ἴδιος.

Ἄλλὰ... ποῖός; Ἄβιντο νὰ φθάσῃ ἕνα συμπέρασμα ὁ μικρὸς μᾶς φίλος! Καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ σταθῇ τὸ τραῖνο στὸν πρῶτο σταθμὸ, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ τὰ πᾶ αὐτὰ ὅλα στὸν Καντινῆ καὶ νὰ κοῦσῃ τὴν γνώμη του.

Οἱ ἀναγνώτται ὅμως μαντεύουν, ὅτι Ἄγγλας δὲν εἶχε πᾶρ καθόλου στὸ Μονπελλιέ. Ἐταῖ τὸ εἶπε στὴν οἰκογένεια Σομῶ, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὀλιτοῦμερον ἀπουσία του. Εἶχε φροντίσῃ ὅμως, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς εἰδικοῦ ἰσοκρορεῖου, νὰ σταλῆ στὴ Λουίζα ἕνα γράμμα τοῦ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν πόλι.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ ἀλέπτης κατέθετε μὲ ψεύτικο ὄνομα, σὲ διάφορες Τράπεζες τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ὀλλανδίας, τὸ ἑκατομμύριο, ποῦ ὡς τώρα τὸ εἶχε κρυμμένο ἕνα ἐρμάρι τῆς κἀμαρας του, στὴ μικρὴ κατοικία τῆς ὁδοῦ Σερπάντ, ὅπου ἡ ἀδελφοῦλα του Κολέττα μὲ τὴν συντροφία τῆς καλῆς κυρίας Εὐρυδίκης, τῆς θυρωροῦ, ἐπερίμενε τὴν ἐπιστροφὴν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τὸ ψεύτικον μουστάνι τῆς Κολέττας Ἡ 25 Ἰουνίου ἦταν ἡμέρα ἀληθινὰ καλοκαιρινή, μὲ γαλάζιον οὐρανὸ, μὲ ἥλιο καὶ μὲ καλοδύματα.

Ἡ ὁδὸς Αὐγούστου Μπαγύ, στὴν Ἀσπινέρ, καθὼς καὶ ὄλη ἡ συνοικία, ἦταν ἀνασταταμένη, ἐπειδὴ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα θὰ ἐγένοντο οἱ γάμοι τῆς Λουίζας Σομῶ μὲ τὸν Εὐτόχιο Ἄγγλας. Ἀπὸ τὰς ἐπτὰ τὸ πρωί, ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ δρόμου, ὅπου κατοικοῦσε ἡ οἰκογένεια τοῦ φυλακισμένου ταμία, ἦταν στολισμένα μὲ περίεργα κεφάλια ποῦ ἐκτύτταζαν ὅτι συνέβαινε στὸ δρόμο κ' ἐπερίμεναν τοὺς ὀλίγους καλεσμένους τῆς τελετῆς. Τὰ δουλικὰ φλυαροῦσαν στῆς πόρτας, ἐνῶ ἐτίναζαν τὰ χαλιὰ ἢ ἐτρυπούσαν τὰ πεζοδύματα, μὲ μιά ἐξαιρετικὴ σήμερ ἐπιμέλεια.

(Ἐπειαι συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ Ε ΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ἀναστροφὸ μου,

ἩΧΩ σήμερ, βήχων, καὶ μου πονεῖ τὸ κεφάλι. — Ἄχ πῶς μου πονεῖ!.. Συναχίθῃ δυνατὸ; ἰερλοῦ ἐντῆ, γρίπη, πνευμονία, πανώλης;.. Δὲν ξέρω τίποτ' ἀκόμη.

Ἐβρω μόνον πῶς μὴ εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς γράψω κάτι δικό μου, κάτι ποῦ ἤθελα. Καὶ θὰ σᾶς ἀφίνα σήμερ χωρὶς Ἐπιστολή, ἂν δὲν τύχαινε χθὲς τὸ βράδυ, νὰ διαβάσω σὲ μιά ἐφημερίδα, ἕνα ποιητικὸν χρονογράφημα γιὰ ἕνα μικρὸ βιολιστῆ, ποῦ μὸ ἄρεσε ὑπερβολικῶς. Μοῦ φαίνεται ὅτι μπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε καὶ σᾶς, κ' ἐπειδὴ, ὅσο γιὰ νάντιγράψω μὲ μὸ, σᾶς τὸ ἀντιγράψω.

«Ὁ βιολιστῆς εἶνε μόλις δώδεκα ἐτῶν. Μιά χωρίστρα κανονικὴ ἀνοίγει δύο πικρὰ κύματα μαύρων μαλλιῶν εἰς τὸ κεφάλια, ποῦ τὸ φωτίζει χαρὰ ἀσυχράτη. Ἀκίνητος εἰς τὴν θέσι του τὸ παιδάκι, μὲ τὰ πόδια σκαρφαλωμένα

εἰς τὸ κάτω ξύλο τοῦ καθίσματος, βίως ἀκριβῶς λάθουνται ριζορακτοὶ μαθηταί, ἀγκυλιάζει τὸ βιολί του καὶ τὸ δοξάρι πετᾷ εἰς τὸ χέρι του, καὶ διαπέλλει τῆς νέτες ποῦ τραβᾷ σὰν μαστίχα, καὶ τῆς συστέλλει πάλι μὲ ὀσση ἀλεσοτόνη ἕνας χορστῆς παίρνει τοὺς πρώτους στροβιλιμοῦ, ἐπάνω εἰς παρκέτο.

Ἄπὸ τὰς δέκα τὸ βράδυ ἕως τὰ ξημερῶματα, εἶνε κερκωμένο εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ παλκοσένικου, περιτριγυρισμένο ἀπὸ γέρους, ποῦ παίξουν βιολοντσέλο καὶ φλάουτο, καὶ ἡ μόνη ποίησις τῶν παιδικῶν τῶν χρόνων εἶνε τὰ λουλουδία, τὰ ὅποια ἀνοίγουν τοὺς κάλυκας τῶν εἰς τὰ κουρελόπανα κάποιων πάρασκηνίων. Κανένα ὀλισθημα τῶν βλεφαρίδων, δια νὰ φιληθῶν εἰς ὑπέσχεσιν ὕπνου, κανεὶς σπασμὸς εἰς τὸ αἰῶνα γέλασὸ καὶ πνευματικὸν προσώπακι, ἐν εἶδει μουσαμουδῆ δαμαρτορίας δια τὴν καταναγκαστικὴν ἀγροπνίαν, κανένα τίναγμα τοῦ τρυφεροῦ κορμοῦ ἐπάνω εἰς τὸ χονδροειδὲς καθίσμα, ἀπὸ πόθον ἀναγαλλιάματος εἰς τὴν ζωογόνον θαλαπῶρην τοῦ κρεβατιοῦ.

Χωρὶς ἄλλο, ὁ μικρὸς βιολιστῆς ἀγνέει τὰ δικαιώματα τῆς ηλικίας του, ἴσως καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ δὲ αὐτὸν μητρικὸ μάτι ποῦ νὰ ἀγρυπνῇ καὶ ὄλο νὰ λαχάρῃ ἢ ἀντικούσῃ ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα τῶν παραθύρων, τὸ γλυκοχάρημα, δια νὰ ἀκούσῃ εἰς τὸν δρόμον τὰ ἐλαφρὰ θήματα τοῦ παιδιοῦ ποῦ γυρίζει τὸσον εὐθραύστο, ἀπὸ τόσο σκληρὸν πόλεμον μὲ τὴν ἀνάγκη. Αὐτὸ χαμογελά διαρκῶς, καὶ τὰ μάτια του ποῦ εἶνε λάμπερ καὶ ὕγρα, καθὼς τὰ μάτια τῆς ἀντιλόπης, φαίνονται βυθισμένα εἰς τὴν ἐνατένισιν τοῦ περκαμένου του, ποῦ τὸ ἔχει ἀγαπήσῃ καὶ διατὸ ὅποῖον φαίνεται ὑπερήφανον.

Χορεύουν, τραγουδοῦν, σκάζουν τὰ ποτήρια τῆς σαμπάνης κάτω εἰς τὸ κερκωδῆλον, αἱ μορφαί τσαλακώνονται, τὰ μάτια νυστάζουν, τὰ χέρια βαρύνουν καὶ κίπτουν σὰν κουπιὰ βάρκας, τὴν ὅποιαν σὺρε ἐρμαιον τὸ ρεῦμα ἄλλὰ τὸ παιδάκι, μόνον αὐτὸ, τραβᾷ τῆς δοξαριῆς του γεμάτο ξεκούρασι καὶ χαρὰ, καὶ τὸ ἀθῶ προσωπάκι του φεγγηβολᾷ καὶ διασκορπίζει τὸσση εὐτυχία, ὡστε χωρὶς ἄλλο θαρρεῖ κανεὶς πῶς ἔσπασεν ἐπάνω του καὶ τὸ περιέλουσε μὲ τὸ ἱερὸν φῶς τῆς θηθλεμικῆς νυκτῆς, τὸ ἄστρον τοῦ Ἐμμανουήλ.

«Ὅσοι στενάχτετε καὶ πόρτε μὲ ἀναθέματα τὸ φορτίον, ποῦ εἰς ὄλων μας τοὺς ὄμους ἡ Μοῖρα ἔχει ἀποθέσει, πηγαίνετε νὰ κλίνετε τὰ γόνατα ἐμπρὸς εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν βιοκαλαιστῆ καὶ νὰ προσκυνήσετε τὴν ἐγκαρτερῆσιν!» Αὐτὸ ἦταν. Ἄλλὰ δὲν ἂν πᾶτε σᾶς νὰ προσκυνήσετε τὴν ἐγκαρτερῆσιν εἰς τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ βιοκαλαιστοῦ. Ὁ χρονογράφος προσκαλεῖ τοὺς μεγάλους.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

— Κάθε πρωί, εξηκολούθησε η Νέλλη, ενώ η μητέρα της και η αδελφή της ήκουαν με αγωνίαν, ο Σκυλοκέφαλος επαναλαμβάνει την ερώτησίν του, ο πατέρας μου φυσικά άρνείται και ο κακούργος ρίπτει μια πετρίτσα σε μια μποτίλια μισογεμισμένη με νερό. Η επίφάνεια του νερού ύψώνεται έτσι καθημέρα από λίγο, και όταν το νερό ξεχειλίση...

— Μην εξακολουθείτε! την διέκοψεν ο Βωτιέ, έννοησα!

Και προέθεσε σιγώτερα:

— Ανηθήτε τη μητέρα σας... Άλλως τε η περίστασις δεν είνε απελπιστική...

— Και όταν το νερό ξεχειλίση, τί θα γίνει; ηρώτησε τρέμουσα η κυρία Χόλκερ, χωρίς εν τούτοις να υποθέτη, ότι ο

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο Μωρίς Ζιλλάρ επιστρέφει

Μετά πέντε λεπτά, ο Μωρίς Ζιλλάρ διηγείτο τα κατά την δραπέτευσίν του ως εξής:

«— Χθές, την ώρα του περιπάτου μας στην αυλή της φυλακής, παρατήρησα ένα δεσμοφύλακα που κρυφολούσε μ' ένα συνάδελφόν του και κάθε τόσο γύριζε και μ' εκύτταζε παράξενα.»

«Έπικρατήθη μιάς στιγμής που δεν μ' εκύτταζαν οι δεσμοφύλακες, και καθήλωσα να αναλαττώ με το σαστό των άλλων φυλακισμένων και με τρόπο να τους πλησιάσω από πίσω, ώστε να κούσω μερικά λόγια από την συνομιλίαν των.»

«Άλλα φαντασθήτε την έκπληξί μου, τον τρόμον μου, όταν άκουσα τον ένα δεσμοφύλακα να λέγη στον άλλον:

«— Είνε περίεργο, ότι με όλες της ενέργειες της Αστυνομίας και μολονότι ξέρουν θετικά ότι είνε κάλλιο του Σκυλοκέφαλου, δεν μπόρεσαν ακόμη να καταλάβουν το μέρος όπου έχει κρυμ-

θεν συλλογίστηκα, παρά πως να δραπέτεύσω, να τρέξω προς βοήθειάν του, να τον άποσπάσω από τα νύχια των κακούργων!...

«Θα γνωρίζετε ίσως, ότι ο ρόλος του καταδίκου μου επέβαλε να εργάζομαι στο ξυλοφυλάκιον της φυλακής εκτός ώρες την ημέρα και να ροκανίζω σανίδα.»

«Κατέστρωσε άμέσως το σχέδιον της δραπέτευσώς και σήμερα το πρωί, ενώ οι σύντροφοί μου κ' εγώ ροκανίζαμε τα σανίδια μας κ' ι σωρίζαμε γύρω μας τα ροκανίδια σαν βουνα, καθήλωσα μιά στιγμή να διαβύω την προσοχή του φύλακος και, αντί να πάω με τους άλλους στο έπιτατόριο, να χωθώ μεσα 'ς ένα σακκι με ροκανίδια.»

«Στην άρχή δεν έβωσαν μεγάλη σημασία στην εξαφάνισίν μου, συμβαίνει συχνά να κρυφθώ ένας κατάδικος στο εργοστάσιο ή στους διαδρομούς. Έπειδή όμως ξέρουν ότι είνε αδύνατο να φύγη από την φυλακή, περιορίζονται να τον τιμωρούσι, όταν η πείνα τον άναγκάση,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Η κυρία Χόλκερ, αι δύο κόραι της και ο Βωτιέ ήκουσαν αυτήν την διήγησιν με θαυμασμόν. Η μίς Νέλλη προπάντων έσείσθη ένθουσιασμένη κ' επανειλημμένως διέκοψε τον νεαρόν νετέκτιβ, διά να εκφράση την συγκίνησιν της ή να ζητήση μίαν λεπτομέρειαν.

Έπειτα τώ άνεκοίνωσαν όλα όσα έγνωρίζαν περί του μέρους όπου έκρυπτούντο οι αιχμάλωτοι.

— Άς μη γίνωμε στιγμή, είνε τότε ο Μωρίς Ζιλλάρ. Πόσην ώρα επάνω κάτω λογαριάζετε, ότι έτρεξατε με το αυτοκίνητο, διά να εθάσατε ως εδώ από το έξοχικό σπίτι του Σκυλοκέφαλου;

— Δύο ώρες λογαριάζω, απεκρίθη η Νέλλη.

— Και το αυτοκίνητο τί δυνάμειως να ήταν άρα γε;

— Μοδ' έράνη καλό αυτοκίνητο. Θα ήταν τουλάχιστον 16 HP.

— Μπορείτε να μου δείξετε εν άμάξι που να όμοιάξη μ' εκείνο, από αυτά που κυκλοφορούν εδώ έξω; ηρώτησεν ο Μωρίς, πλησιάζων το παράθυρον.

Η Νέλλη τον ήκολούθησε και μετ' όλιγον τώ είνε:

— Νά, ήταν σαν εκείνο το κίτρινο, πρόστροφι τώρα στη γωνία. Το βλέπετε;

— Ημουν βέβαιος, εφ' όρισεν ο Μωρίς. Είνε αυτοκίνητο πενήντα τουλάχιστον HP. Κλειστό βέβαια;

— Ναι, κλειστό.

— Και, αν έννοήσατε, είχατε τον άνεμο από μπροστά ή από πίσω;

— Μοδ' φαίνεται, απεκρίθη η Νέλλη, ότι ετήν άρχή, φυσούσε πολύ δυνατά και τα τζάμια του αυτοκινήτου έτρίζαν. Έπειτα, σιγά-σιγά, ο άνεμος έπεσε τούλάχιστον δεν άκουα πιά τα τζάμια να τρίζουν. Άλλα δεν μπορώ να σας πώ, αν τον είχαμε ακριβώς μπροστά ή πίσω. (Έπειτα συνέχισεν) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΑΜΠΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Είνε η Κάμπια στο Πουλί:

— Σε παρακαλώ πολύ Μην με τρώς και θα με ίδης Με χαρά, όταν κελαιθής, Με πολύχρωμα φτεράκια Να πετώ στα λουλουδάκια, Χαρούνη να τα θαυμάω Λίγος ένα να περάσω (*). — Πορρή μου, ως να γινής Και σιούς κήπους να φανής Πεταλούδα, σαν τις άλλες Μιγάς, κάμμιες και μεγάλες, Θα μās φάω όλα τα φύλλα, Και έσοα θα ίδωμε εύλα Τανθισμένα τα δενδράκια, Και χλωμά τα λουλουδάκια!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Σ. Π. Γνωστό, πως η κάμπια, σαν γίνη ασπλοόχρα, μέσα ημέρες 7-8, δίχως να τρώγη και πεθαίνει μ' ένα τρελλό θάνατο στο λουλούδι.

Βωτιέ είχε διακόψη την κόρη της, έπειδή έγνωρίζεν ούτως ότι, κατά το έθιμον των ληστών της Καλαβρίας, την πρώτην ημέραν θα έκοβαν του Ούίλλιαμ Χόλκερ εν αὐτί, την άλλην ένα χέρι, την τρίτην ένα πόδι και ούτω καθεξής, έωςότου θά υπεχώρηε ή θάπέθνησκε...

— Όταν το νερό ξεχειλίση, έσπευσε να παντήση ο άδαμαντοπόλης, ή δοκιμασία βέβαια θα τελειώτη και οι λησται θάρκεσθουν εις τώ τέκ. Άλήθεια, Νέλλη;

— Ναι, έτσι είνε, εφ' όρισεν η νεάνις. Και έξαρνα, διά να κρύψη την ταραχήν της, εφώνασε:

— Άχ, γιατί να μην έχωμε την βοήθειαν του Μωρίς Ζιλλάρ!... Αυτός, μόνον αυτός, θα μπορούσε να τα βάλη με τον Σκυλοκέφαλο και να τον νικήση... Μοδ' φαίνεται, ότι αν ήταν μαζί μας, δεν θα είχαμε τώρα κανένα φόβο...

— Μην έχετε λοιπήν! άντήχησε τότε μία φωνή, που τους έκαμε να ριγήσουν.

Και η θύρα του προθαλάμου ηνοιχθη διάπλατη και ο νετέκτιβ Μωρίς Ζιλλάρ παρουσιάσθη.

μηνό τον αιχμάλωτό του. Φαντάσου!...

— Άλήθεια περίεργο, απεκρίθη ο άλλος, άπίστευτο κ' όμως ο αιχμάλωτος άξίζει τον κόπο...

— Άκουσ' εκεί που δεν άξίζει!... Ένας μαρκήσιος... μαρκήσιος Δερινού!...

«Ανατριχιάσα 'ς αυτά τα λόγια και κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια για να μη προδοθώ.»

— Τον άρπαξαν με αυτοκίνητο, εξηκολούθησεν ο πρώτος και, καθώς φαίνεται, αυτό συνέβη την ίδια ημέρα που είχεν έλθω να επισκευθώ τον κατάδικον «Ρ», εκείνον που έπαιρνε για Μωρίς Ζιλλάρ.

— Και από τότε;

— Δεν ξαναφάνηκε. Τον ζητούν παντού, αλλά του κάκου. Ξέρουν μόνο, ότι τον άπήγαγε ο Σκυλοκέφαλος, γιατί ο ληστής είχε τώ θράσος να στείλη εν άπειλητικό γράμμα στον περίφημο Ούίλλιαμ Χόλκερ, τον Άμερικανό...»

«Δεν ήκουσα τίποτ' άλλο— εξηκολούθησεν ο Μωρίς,—άλλ' αυτά μου έθαναν. Στα χέρια του Σκυλοκέφαλου ο άγαπητός μου κ. Δερινού!... Άλλο

να εξέλθω από την κρύπτη του, και του επιβάλλουν την «τιμωρίαν της σιωπής», δηλαδή τον άπομονώνουν ες το καλλι του για είκοσιπέντε ή τριάντα ημέρες.

«Όπως λέγουν εκείνοι που υπέστησαν αυτήν την άπομόνωσι, είνε μιά από της σκληρότερας τιμωρίες που μπορεί κανείς να φαντασθώ. Εύτυχως εγώ την εγγλύτωσα. Ηξευρα, ότι τα σακκια με τα ροκανίδια τα έπαιρναν τρεις φορές την εβδομάδα και ότι: σήμερα ακριβώς θα παρέδιδαν ένα φορτίο, στον βιομήχανο που τάγοράζει.»

«Αν σās έλεγα ότι δεν έτρεμα λίγο την ώρα που εφώρτωναν οι φύλακες ες το άμάξι του αγοραστού το δέμα, όπου ήμουν κρυμμένος, θα σās έλεγα φέμματα.»

«Άλλα μ' έλο μου τώ φόβο, τα κατάφερα καλά. Μετά δέκα λεπτά της ώρας τώ φορτωμένο άμάξι έβγαينه από τη μεγάλη πόρτα της φυλακής. Ημουν έλεύθερος!

«Βγήκα από την κρύπτη μου, έπήδησα κρυφά από ταμάξι, τάβαλα στα πόδια, άλλαξα φορέματα 'ς ένα μαγαζ' κ' έτρεξα ίσα εδώ.»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε 'Οδηγόν Συνδρομητού'. Καρ. 1B']

α.) Ενναρμοζήσεις Διόνος

Έπεσε μιά μπούκα από Ζέπελιν κ' έκανα σκόρπια κομμάτια τον κακούμορο τον χωροφύλακα! Να ή μήτη του, τα μάτια του, ταύτι του, ο καιμός του, ο τσέπς του ηλικίου του, τώ κεραμίδι του, τώ στήθος της στολής του κτλ. Να συναρμολογήσετε τα σκόρπια αυτά κομμάτια και να τον κάμετε να ζωτανέψη.

β.) Παιγνιον

Έστάλη υπό του Παιδαγώγου Διαβόλου

Table with 4 columns: BOYF, AM, NH, TEP and 4 rows of letters: ΛΗ, ΑΙ, ΔΩ, Α; ΣΤΗ, ΓΕ, ΣΑ, ΓΟΝ; ΒΟΡ, ΜΑΣ, ΑΙΑ, ΒΕΡ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα εξόλων της Κεντρικής Ευρώπης.

γ.) Πίνυμα

Έστάλη υπό Φίλωνος Ν. Σελά

Τώ πρώτον μου εύρίσκειται Και εις την εκκλησίαν... Τώ δεύτερον, τεχνουργηθέν, Τώ σώμα σου καλύπτει. Τώ δλον μου, αέριον, Δείκωι την σιοσίαν, 'Αν και εις τούτο κρύπεται 'Εν φρουρίον άρχαίον, Φιλόξενουδν στα στήθη του 'Ανθος σεμνόν κ' άραίον, 'Οπερ, κατατομούμενον, Τί είμαι αποκαλύπτει.

δ.) Δια τούς Σαλμομαθείς

Έστάλη υπό το Οθαλασσοπόδη του Στόλου

Les—poissons mangent les— Να εύρεθουν αι δύο λέξεις που λείκουν.

Άήλωσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του άποφύλλαδου,—συνοδεύονται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δικαλέκτου καθαρού γραμματοσήμου.

Λύσεις τού 9ου φύλλου

α.) Στρυμών, Νέστος, Άϊός, Ά-ξίός, Λουδίας.—β.) 'Η κόττα (ΝΙΚΟ, ΤΑΧη...)—γ. Qui aime bien chaitie bien.

Ίδε τον Όμιλόν τού

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- τού, Καρ. Β.

ΣΥΓΠΛΟΧΑΡΤΟ-ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ένα ξανθό κορίτσι, κιδισμένο μτρο- στί στο γραφείο τού, με νευρικότητα ψί- χνι-ψάχνει και σαστάζει εμπρός τον δια- τα στυλόχαρτα. Κ' ύστερα παίρνει ένα- ένα και τα παρατηρεί με μεγάλη προσοχή. — «Ω! γά! ο πρώτος στυλός τού ποιή- μτός μου ποτέ πάλι στη Διάπλασι! να και το ψευδώνυμό μου, να! γά! και η έπιγραφή τού κομματιού εκείνου που έ- στειλα από μόνον, ξεφωνίζει με θυμό- δόν έλεγε λοιπόν ψεύματα ή εξαδέλφου μου όταν μαζέγαγε, πως απ' το στυλό- χαρτί διαβή το ψευδώνυμό μου! — Κ' έγώ, ού το στυλόχαρτ άμείσως άμέ- σως μιν πάη και το μάθη κανείς! Κ' έρω που, όταν έγραφα τίποτε στην αγα- πητή Διάπλασι, είχα πάντα το στυλόχαρτ από πάνω μ' η τήχη κανένα μάτι άδιάκρι- το και το ιδί! — Αχ! τί έπαθα! πού να πιάσταν ποτέ πού το ρόδινο ή το κατά- λευκο εκείνο χαρτάκι ού με πρόοιδε... — Έγώ που πάντα αγαπούσα τόσο τα ρόδι- να στυλόχαρτα! Κι' αυτά; Ροφούσαν ή- δονικά το μπικικό μου... και το λεγαυ έπαντα 'ς όλοιο μόνι άδεια έπεφτε άπάνω τους...»

Και με δαι- ρωμένα τώρα μάτια, το ξαν- θό κορίτσι άπάζει με τα δυό του χέρια τα στυλόχαρτα και με λίσσα, με μινία και σήλιε σε μικρά κομμάτια που γεμίζουν το τραπέζι και το πάτωμα σαν σκόρπια ροδοφύλλα...

Πόσος φρέσος 'στη ζωή μας δέν έπιπ- σταυθήκαμε σε ρόδι να στυλόχαρτ α! — Ίδιώροπη

ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ;

Χαρισμένο στον Νικηφόρον Εδζωνον. Ένφ άρεσέ η ώρα περιπατούσαμε χωρίς πιά να έχομε τίποτε να πούμε, στρέφεται άπότομο ο φίλος μου και σαν να του ήλθε άιμπενσις, μ' άρωτά: — «Αγοράζεται ή ευτυχία; — Έγώ άρεσέθηκα να τον κιντώξω μ' ένα βλέμμα που δέν έλεγε τίποτε. — Σοβαρά σου μιλώ, έξηκολούθησε ο φίλος μου. Αγοράζεται ή όχι; — Δέν ξέρω, άπηγήνη, επειδή δέν έτολο- μούσα να πώ γαί. — Αδτή τη στιγμή έπέρασε απ' εμπρός μας μία γυνή ζητιάνια. — Ναι, έξηκολούθησε ο φίλος μου, ή ευ- τυχία αγοράζεται. Και πολύ φθηνά μάλιστα. Και λιανώς και χονδρικός, και εις χίλια και εις πακκίτνια...» Άκουσε τί μου συ- νέβη πρό τριών ετών, και θά έννοήσης. — Μία μέρα, ο πατέρας μου μού έδωσε έξηγνα λεπτά και έγώ οικειτόμουμ ολόκλη- ρο το ποσό πώς να τα 'ξόδεωσα. Έπιτέ- λους εύρησι τον τόπο. Άπεφάσισα να παρακαλέσω έναν εξαδέλφου μου να πώμε μαζί στην άγοράγοράφο. Μετά το μεση- μέρι, άπ' ού τ' έπλιτα της μητέρας μου, έξε- κίνησα για τ' ού πάλι του εξαδέλφου μου. Στον δρομύ συνήτησα ένα ζητιάνο και, δέν ξέρω πώς μου ήρθε στο νού ένα κε-

φάλλιο του άνοηστικού μου, που έ- λεγε, ότι εκείνος που κάμνει έλεημοσύνη αλοθάγεται μία νυχτική χιρά άράνταση. — Ηδέλησα λοιπόν να δοκιμάσω, αν αυτό ήταν άλήθεια και, επειδή πενήντα λεπτά ήταν άρεσά γιά τον κινηματογράφου, έδωσα τού γέσου μία δεκάρα. — «Και πράγματι, ή χαρά που αισθήθηκα ήταν 'άκρότερη από ένα κομμάτι γαλατο- μπόρουκο... Πρώτα-πέρα, συνήτησα μία γυνή. «Καλό εινε, έσκερθηκα, να νοιάθη κανείς χαράς, και της έδωκα κ' αχτή; μία δεκάρα. Πιο κάτω—μην εκπλήττεσαι—εβ- ρηκα ένα τυφλόν και έλαρωθήκα από τρί- την. Μά τί να σου πώ; Όσοφ λιγότευαν ή δεκάρες, τόσο ή χαρά μου, ή ευτυχία μου, μάγναυσε. Και επειδή δέν εβριονα άλλον ζητιάνο, έράπηκα εις άναλήτησιν. — Ύστερα από λίγο, δέν είχα καμμία δεκάρα. — Ημουν όμοιος ευτυχής. Από την ήμερα εκείνη, όποταν αισθανόμιν ψυχική άδι- ζ- θασία, είχα το γιακικό της: Αγοράσα ευτυχία όπως ήξευρα... — Έμεις δίκιο, τού είπα έγώ, μόλις έ- τελείωσε και, διευθυνώμενος στη γρηούλα, προσέθεσα: 'Ας πώμε γάγορσώμε από ένα πακκίτνια ευτυχία! — Αγοράσαμε και την έτρώνγαμε σά να ή- ταν... πάσομα-τέμπο! — Είνε άρεσά γλυκειά και σός την συνι- στώ, με μία συμβουλή όμως: Να μιν κά- νετε κατάχησι. — Σκλαβωμένος Έλλην

Και με δαι- ρωμένα τώρα μάτια, το ξαν- θό κορίτσι άπάζει με τα δυό του χέρια τα στυλόχαρτα και με λίσσα, με μινία και σήλιε σε μικρά κομμάτια που γεμίζουν το τραπέζι και το πάτωμα σαν σκόρπια ροδοφύλλα...

Πόσος φρέσος 'στη ζωή μας δέν έπιπ- σταυθήκαμε σε ρόδι να στυλόχαρτ α! — Ίδιώροπη

ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ;

Χαρισμένο στον Νικηφόρον Εδζωνον. Ένφ άρεσέ η ώρα περιπατούσαμε χωρίς πιά να έχομε τίποτε να πούμε, στρέφεται άπότομο ο φίλος μου και σαν να του ήλθε άιμπενσις, μ' άρωτά: — «Αγοράζεται ή ευτυχία; — Έγώ άρεσέθηκα να τον κιντώξω μ' ένα βλέμμα που δέν έλεγε τίποτε. — Σοβαρά σου μιλώ, έξηκολούθησε ο φίλος μου. Αγοράζεται ή όχι; — Δέν ξέρω, άπηγήνη, επειδή δέν έτολο- μούσα να πώ γαί. — Αδτή τη στιγμή έπέρασε απ' εμπρός μας μία γυνή ζητιάνια. — Ναι, έξηκολούθησε ο φίλος μου, ή ευ- τυχία αγοράζεται. Και πολύ φθηνά μάλιστα. Και λιανώς και χονδρικός, και εις χίλια και εις πακκίτνια...» Άκουσε τί μου συ- νέβη πρό τριών ετών, και θά έννοήσης. — Μία μέρα, ο πατέρας μου μού έδωσε έξηγνα λεπτά και έγώ οικειτόμουμ ολόκλη- ρο το ποσό πώς να τα 'ξόδεωσα. Έπιτέ- λους εύρησι τον τόπο. Άπεφάσισα να παρακαλέσω έναν εξαδέλφου μου να πώμε μαζί στην άγοράγοράφο. Μετά το μεση- μέρι, άπ' ού τ' έπλιτα της μητέρας μου, έξε- κίνησα για τ' ού πάλι του εξαδέλφου μου. Στον δρομύ συνήτησα ένα ζητιάνο και, δέν ξέρω πώς μου ήρθε στο νού ένα κε-

ΑΣΤΑΤΟΣ ΤΥΧΗ Έξω είνε αβυσσός τ' άστρα και φουρμάει ή άναμολδή, Μαζεμένο 'στο μουλάρι Τό γατάκι μου χαιδέω, πού τ'ά μάτια άνοηγολεύει. Τι χαρά μου, πού είνε μέρα, μέσ 'στο θάλλος, 'στη γαλήνη! Μά έξαφνα ή μαμμά φωνάζει: «Έξω τό γαί, παιδί! κ' ένα άστοροπέλι δε πέρα τόν βαρύ ούσανό 'εξήλιξε. — Τώρα άπέξω άπό τη θύρα παγομένο γασιουσίλει με την τήχη του δαδωμένη μέσ 'στην ψήχρα τού βορριά. — Τέλλος Άγρας

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ Ένας πτωχός βαρκάχη; περνούτε με τη βάρκα του διαβάτε; από τη μιάν όχθη έγώ; ποταμού στην άλλη, κ' έκέρδιζε το ψωμί της οικογενείας του απ' τ'ε; δεκάρας πού έπαινε για την άπρησία του αατή. Μία μ'τρα παρονούξεται ένας ζένος και τόν παρακαλεί να τόν περάση εύθως αντί- κρου—είπε πως ήτανε πολύ βιαστικός—και τού έπαρέτεινε, επειδή δέν είχε χρήματα να τού πληρώση τόν κόπο; να τού δώση μία καλή συμβουλή. Ο βαρκάχος δέχθηκε και όταν έφθεσαν στην αντίκρουνη όχθη, ο ζένος, άφου τόν εχάμωσενσε τού λέγει: «Σε συμβουλεύω να μη περάς εις τ' όξες πολλούς άνθρώ- πους σάν και μένα γιατί δέν δέν μάκοισης, να είσαι βέβαιος ότι θά πεδάγη; απ' την πείνα». (Διασκευή έμ τού Γαλλικού) Πρόσφυγέ

Κ' έλεπ οι άστρα: Πάντα κελαιόξω κ' άρωπιά, σάν και σός 'στη γη κι 'έγώ σκοραί'ω φώς στέλινο! Μά... σιμώνει ο κόποςπος 'ς τη λάμνη... Την κνιτθ... Την άρπάζει... και την έχει χάνει και πετθ...

ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΠΥΓΟΛΑΜΠΗΣ

Κάτι μέσ 'στα χόρτα λαμπυρίζει 'στη νυκτιά; μία μικρή Πυγολαμπίδα τρέχει σάν φωτιά. Κ' έλεπ οι άστρα: Πάντα κελαιόξω κ' άρωπιά, σάν και σός 'στη γη κι 'έγώ σκοραί'ω φώς στέλινο! Μά... σιμώνει ο κόποςπος 'ς τη λάμνη... Την κνιτθ... Την άρπάζει... και την έχει χάνει και πετθ...

ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΠΥΓΟΛΑΜΠΗΣ

Μέσ 'στο θόμο άσφαρτερό — μέσ 'στο φώς, τού μσομήρι— ένα ποδάμα λαμπερό μοιάζει σάν ποσμένο άστέρη... Μόλις τόειδε ένα παιδί, τρέχει έκει λαχαντασμένο! μά, σάν φάνει, τί να ιδθ; βίβλει ένα γυαλί σπασμένο...

ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΠΥΓΟΛΑΜΠΗΣ

Γυρνά με τρώμο απ' τ' άνοικτά 'στον δρομύ. Έδδ με φθάνει τ' ο φώς τού ές είνε ψεύτικο! ή λάμνη ή μακροή σιμόνος σικραίει και θάνατο! Η κέρση ές είνε σιάνη φθάνει γά μιν είνε άγρια φουρτσόνα άληθινή.

ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΠΥΓΟΛΑΜΠΗΣ

Ο Τοτός: — Ο καθήγητής, μακμά, μ' επάινεσε σήμερα στην τάξη γιά τ'η μήμη μου. Ο Μπαμπάς: — Μπα; και πώς έλαβε άπορη; Ο Τοτός: — Μά... δέν έθυμώμιας τάρα. Έστόλη από τ'ο Θαλασσοκούμι τού Στόλου

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόνους της Δια- πλάσεως και της Βιβλιοθήκης δια- να περνώτε άφαιτά τας θώας σας

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», Αθήνα, 33 δόδος Εβρουαίου την 9 Φεβρουαρίου 1916

ΚΑΛΩΣ ήλθε, Έλληρικόν Ίδεώδες, στας Αθήνας. Αί φωτογραφίαι των εραβευμένων δη- κομείονται τώρα εις σχήμα λίγα εμικρότερο, έ- παιθ' έχουν μαζευθή πέρα πολλά. Έάν τας έθροισται άνα μίαν ή άνά δύο εις μεγαλύτερον σχήμα, όπως άλλοτε, δέν θά έπαιλείοναν ούτε 'ς έια χρόνο. Σού στέλλω τας εύγάς μου δια τ'α γενέθλιέ σου, Γουθεϊωτάκι. Έλλήξω ότι τώρα είσαι έν- τελος καλά. Ο κ. Β. έλαβε την κάρτα σου και σ' εύχαριστεί πολύ. Άλήθεια είχα καιρό να σου άπαντήσω; αατή τ'η στήλη, αλλά με τέτοια γραμ- ματοπλημμύρα, δέν πρέπει να παραπονήσαι. Έμεις δίκιο, Κάκια. Δέν έπρόσεξα ότι τά κομμάτια έμάρη ήσαν τού αδελφού σου. Έτσι άνακατεβήσαν με τόν σωρόν των κομματιών της Σελίδος, θωος σήμερα έφαθα μίαν ώραν, χωρίς να τ'α έρω. Και δυστυχώς, δέν έχω σήμερα περισ- σότερον κενόν. Αφίσε, θά τ'α έρω, θά τ'α δια- βάζω και θά σου πώ. Δευτέθ, έλα τ'α φύλλα παραδίδονται συγγρά- μω. Άγ ου τ'ο λαμβάνεις άργότερ' από τους άλλ- λους, σημαίνει ότι ο ταχυδρ. διακομείς της συ- νοικίας σας είνε άμείλις εις την έκτέλεσιν των καθήκοντων του και πρέπει να τόν άναφέρης εις την Διεύθυνσιν τού Ταχυδρομείου, δια να τόν σω- φροσύη. Σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις, Μυστηριώδης Αμάλου. Όσον δια τ' άλλο, δέν μού φαίνεται ότι τ'ο παιδί, από δωδεκα ετών, είνε εις θέσιν να ένοιη, ότι τ'ο κανόν πού περιγράφεται εις μερικά βιβλία είνε δια να τ'ο γρωσθή και να τ'ο απο- φέρη, και όχι δια να τ'ο κάμνη ή, όπως λέγεται, να τ'ο μιμηται. Δι' αυτό δια τ'α βιβλία δέν είνε κρι- τος δι' δια τ'ο παιδί. Υπαργουν βέβαια κ' έκαρφέ- σεις ένα παιδί π. χ. 10 ετών έμπορεί να έχη κάποτε περισσότερον μινάλο από ένα άλλο 15 ετών και 16. Η Νηρηίς τού Πηνειού, την όπολαν εύχα- ριστώ δια τ'ο νέον βεσπαθώμα, μου γράφει: «Δέν ξέρεις; Διάπλασις μου, πώσον διαφορετικά κτυπά ή καρδιά μου και πόση χαρά αισθάνο- μαι, όταν πρόκειται να έγγραφώ νέα συνδρομή- τρια! Ναμ'ώω πως είνε κάτι μεγάλο να συν- τείνω, έστιν και όλιγον, εις την έξάπλωσιν τού αγαπητού μας φύλλου». Και δέν είνε πραγ- ματικός; Για φαντάσου αν συ- νέτιναν όλοι ο- λήγον, εί πολύ πού θά έβγινετα! Κ' έν ώραϊόν άποσπασμα από την επιστολήν της Άγροβαλο- λέττας: «Πολύ μού άρεσε ή Έπιστολή τού κ. Φαίδωνος γιά τ'ο Νικηφόρ. Κ' έ- γώ, δταν πή- γαινα σχολείο, ένφ ήμουν από τας έπιμελεστέ- ρας, δέν ήβρω γιατί, τας έπα-

τας, άρενα πάντα να μελετήσω την τελευταία ώρα. Βεβαίως ο κ. Φαίδων είνε ένας από τούς καλλιτέ- ρους μας, ο καλλίτερος, μπορεί να πώ, συγγρα- φής. Είς τας έσημεριόδας ένευε τήσος λόγος; γιά τόν «Κόκκινον Βράχο» τού! Όλοι έπαινούν αατό τ'ο έργομ και έγώ λιποσώμαι πολύ; πού δέν μπο- ρώ να τ'ο διαβάσω, άφου δέν είνε γιά τ'ο παιδί. Μεγάλη τιμή γιά μ'ας νάχομε ένα τέτοιο συγγρα- φεία να μ'ας γράφη κοδ' έδδομ'άξ.

Όνειρα π' Αλήθειαν, σ' ευχαριστώ γιά όσα γράφεις. Σού παρατηρώ όμως, ότι τ'ο ψευ- δώνυμον δέν μπορεί να είπωθή ψευδώνυμο. Ου- τε είνε χαρμιά άνάγκη, γιατί τ'η λέξη ψευδώνυ- μον έλος ο κόσμος την χεραι και την έννοει, κ' εύκολα παίρνει τόν δημοτικόν τύπο: τ'ο ψευδώνυ- μο, τ'ο ψευδώνυμον. Η λέξις ψευδώνυμο θά έμπορούσε ίσως να σημαίνη άλλα πράγμα: τ'ο ψεύτικο όνομα πού παίρνει ένας πατεργάχος γιά να τ'άμη ένα κακό. Ποτέ όμως και τ'ο δέστερο όνομα πού παίρνει τιμωτάτα ένας συγγραφεύς; ή ένας συνδρομητής της Διαπλάσεως, — πάντα βέβαια γιά να κάμη κάτι καλό. Η διαφορά είνε λεπτή; ένας καλαίσθητος όμως την αίσθάνεται! και γι' αατό οι καλαίσθητοι άνθρωποι δέν χυνούν μ' μα- ρκούς τέτοιους; μαλακίεμους. Τ'ο Σεισημαχιστάκι μου γράφει: «Πράγματι πάρα πολλά βιβλία διαβάξει ή αγαπητός συνά- ζελφος Φαίδας. Έγώ διαβάξω λιγότερα. Διη- γήματα τού Παπαδιαμαντή και τού Σενουπόλου, ποιήματα τού Λορέντζου Μαβίλλη, κανένα Η- μερολόγιο και σκεδόν τίποτε άλλο». Ε, μπρά- βω! λίγα άλλα διαλεκτά, και είνε να σε ύφε- λήσουν, γιατί τ'α τελευταία κομμάτια πού μού έστειλεις γιά τ'ην Σελίδα, δέν έβξαν τίποτε.

Όραϊος έπιστολής μου έστειλαν αατήν την έδδομάδα και οι έξής: Έμμερσίδα, Ίρις, Έ- θνικόν Όνειρον, Αατή της Έλευθερίας, Έκπνοητής της Έπιτάφοου, Κλέφτικο Βόλι, Έλλην Στρατιώτης, Αδτωμαθίταια τού Βυζαντίου, Λορελάτ και Νικηφόρος Εδζωνος. — Έπέτελεσα τας παραγγέλιας των και τούς ευ- χαριστώ όλους δια τ'α καλά των λόγια και τ'α βεσπαθώματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αιτήν την έβδομάδα έλαβα τ'α εξής: «Ανεκτότον τού Δουμά». — «Τι άγαρμπο θά ηταν». — «Η εκδήλιεις τού καλογέρσου». — «Τάπο- κέλιστον τού δοκού; τούλ ουεμειδορσων». — «Τάπο- τελέσματα της όκνηρίας». — «Τ'ο Βικισιένια». — «Ασφα Σοφά». — «Έπί της παραλαί». — «Σκέψεις». — «Πώς και πότε;». — «Από τ'α ίστο-

ρικά τού Κουριουκαρά ααή». — «Από τας σκέψεις μου». — «Από τ'α Φαίδω». — «Για σου!». — «Ο Προσωπόμενος». — «Έν έπιστοδών τού Βα- νακάρτου». — «Χαμένος κόπος». — «Η σελήνη». — «Έτοιμάτης Πνεύματος». — «Παιδικά Πνεύμα- τα και διάφορα δια τούς Έδδ. Διαγωνί». — «Έ- λαβα έπίσης κ' ένα διήγημα με εικόνας, χωρίς τίτλο.

Κατωτή της σημερινής Σελίδος: — «Συ- νόχαρο-προδότης». Παληού βέματος, μία και- νούργια και νόστημη παραλληγή. Και τ'ο έμψύ- θιον οραϊότατον. — «Αγοράζεται ή ευτυχία;». Η ίδια καλή, ή έκτέλεσι; άποσπότη, ή έκταί τ'ο άκνιφόρη. Τ'ο έτοιμόμωσα, αλλά... ήθελε ά όμη. — Ποτήματα τού Τέλλου Άγρα, όρατα όμοιος πάντα, μόνον την Πυγολαμπίδα άμφιβάλλω αν περιγράφη καλά. Σφουρξεί, κανέν κανέναν κρότον ή Πυγολαμπίς; — «Μία καλή συμ- βουλή». Πολύ καλά μεταφρασμένο. — «Σκέ- ψεις και γ'ώμια». Καλή ή έκλογή, ή μετά- φρασις όμως έμπορεί να είνε και άποκασί'ου. — Τ'ο Παιδικόν Πνεύμα άρεσά άστέρον και κρι- τώτοτον.

ΕΙΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδέν ψευδώνυμον είνε μινετα ή άναμολήται αν δέν συνοδεύεται από τ'ο δικαίωμασος δε. Τα εμνημόνευα ή άμνημόνευα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από ά ά- νήκων εις άνόμια, και όσα από Κ' εις καρίσσια. Νέα ψευδώνυμα: Έγώ της Έλευθε- ρίας (ΓΑ). Φιλελεύθερος Έλιν, ή. (ΙΚ). Φιλελεύθερα Έλλησις, κ. (ΟΚ). Όνειρον της Κρήτης, κ. (ΕΠ). Παγαίσις, κ. Έσφ- ρα τ'ω Θηβών, ή. (ΙΜ). Ανεμιά, κ. (ΙΠ). Κοκορομυλάσις, ή. (ΘΒ). Μελαγχολία, κ. Φασκαμυλάς, ή. (ΚΙΙ). Λάκων της Πα- γίας, κ. (ΒΠ).

Αμνημόνευσις ψευδωνύμων: Ποθητή Δόξα, ή. Μωραμένο Γιοβίτι, ή. Φουκαλάρης, ή. Γκρατίελλα, κ. Νηραιώσις, κ. Έθωσις της Κρήτης, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επεφωμάν ν' άναλα- λέξουν: ή Δευτέρω (0) με Έλληρικόν Δίγλην, Χουραλίδα, Ηρωα τού 1913. — Ο Στρατηγός Βουλαγής (0) με Κλεφτίνολο τού 21, Αφρομίων Λόουτι, Χαμώγιο της Νίκης. — τ'ο Βόρειον Σέλας (0) με Τρελλόν Κοφαλλανίταιν, Βασίλειον τόν Βουλαγορτό- νου, Μελαχροινού Διαβολάνι, — ή Ποιμνίς τού Όλίμπου (0) με Ανδριαν Αίθων, Ρεβεντόν.

Η Διαπλα- σις άσπάζεται τούς φίλους της Έλλάδα τού Κωνσταντινου (έληφθησαν δια τ'η δόσι) Τρω- ίταιν Κρήτην (ιδίς τί άπαντώ παραπάνω τ'όν Απειθεία) Έδαν (έμεις δίκιο τ'α έπικμεν και εις τ'ο προηούμε- νον) Σκλαβο- μένον Μικρασι- άτην (ελαβ' εύ- χαριστή) Χου- σαυήν (ελαβ') Ηρωα Βελιο- σασιόν (να έρω- τήσης τόν καθή- γητήν σου) Δπ. Χ. Αβδ. (επι- τα 15ον τόμον να; όσαι ο Κί- νηματογράφος δι- δη νέτοια έργ. εις τ'ο Ένω Οί-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Three columns of text and images showing winners of the Diaplasia contest. Each column includes a name and a small portrait or illustration.

ΑΝΑΣΤ. Σ. ΘΛΗΓΑΔΗΣ έμ Κασορία. Β' Βραβείον 18ου και 19ου Διαγωνισού Βεσπαθώματος.

ΜΑΡΟΥΔΙΕ και ΣΜΑΡΑΓΔΑ ΧΡ. ΣΟΥΒΑΛ- ΤΖΗ, έν Ν. Καρλοβασιό Σάμου. Α' Βραβείον ή μιν τού 188ου, ή δι' (Ηρώκη Έθμος) τού 194ου Διαγων. Συνθέσσης Πνευμ. Ασκήσεων.

ΜΑΥΡΙΚΟΣ Ι. ΜΑΥΡΙΚΗΣ (Σεντεμ'έν. Γυμνασιότασι) έν Σκίφω. Β' Βραβείον 11ου Διαγωνισμού Βεσπαθώματος

αγαπία του Μελώ που το δημοσιεύει
 κ' έχω, ξέχρητα είπαρον να τον βλέ-
 πων τα παιδιά.) **Παρθένον Λάβροιν**
 (εστάλησαν εκ δευτέρου) **Φιλοφρόνιμο**
Ζήλον (εις το παρθεύ; ή σου απαντή-
 σοι) **Τέλλον Άγραν** (Ελα λοιπόν I μετ' επιτα-
 φη; ή σου θγάλη όλας αύτες της καλής ιδέας.)
Αιτήν (ευχριστώ δια τα εσπαθώμα) **Γρα-
 ριέλλαν** (ευχριστώ κατ' όνα δια τον νέον συνδρο-
 μητήν) **Μακεδόνα** (δια τας λίσεις των Έβδ.
 Διαγωνισμίν δέν υπάρχει προθεσμία' όποσι κι
 όνας στείλη κανείς, με δεκαέπτον γραμματά-
 σμουν, τόνωμά του ή δημοσιεύη) **Συντενυμέ-
 νην Κορηματοπόβλαν** (εστειλα) **Τρελλήν Νεό-
 τητι** (Ελα, ευχριστώ) **Αντ. Ν. Παρ.** (Ε-
 λαβζ, ευχριστώ) **Μέγον Ναπολέοντα** (εστειλα)
Αστυ των Όνελων (άστυ άπεκρίστης της
 Όαδδο; βεβαίως δέν συμπτέχει) **Αθάνατον**
Βοναπόλερν (ήσυχος, ή επιταγή ήλθη την
 επόριον) **Τελευταίον Παλιολόγον** (εστειλα
 ευχριστώ πολύ.) **Έλληνοπόβλαν, Σκλαβο-
 μένον Έλληνα, Ησοίδα Έλληνοπούβλαν,**
Μανιατοπόβλαν, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστάλας έλαβζ μετά την 8ην
 Φεβρουαρίου άπαντήσω εις το παρθεύ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια ταύ 154ου Διαγωνισμού Λύσεων
Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αι λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της
 3' Απριλίου. Άλλα και πέσαν της
 προθεσμίας ταυτης, όφ' όσον δέν θά
 έλουν άκόμη ιδημοσιευή.

125. Δεξιγράφος
 Το πρώτον, άβρον πληθυντόν.
 Τάλλό μου, άβρον άλλ' ένικόν.
 Το τρίτον, Έβδος; μωριστικόν.
 Τ' όλον μου κτήμα βασιλικόν.
 Έστάλη υπό Όσέστων Αείδη

126. Μεταγραμματισμός
 Είς την κεφαλήν σου κειμαι,
 Η κι' αύτή ή ίδαι είμαι...
 Άν με άποκεράλισται,
 Στό σγολειό σου θά...καθήσται.
 Έστάλη υπό Ίω. Χ. Άβδελκοπούλου

127. Μεταγραμματισμός
μετά Στοιχειογράφου

Πόλιος ελληνικής
 Άν άλλέης τό κεφάλι,
 Θάυμα τότε, παρθεύς
 Κέντρους ή άπροβάλλη,
 Ηών, έν τών κεραιωμάδης,
 Θά ίδης κη ήσπορήσης,
 Νά σου γίνη στο λεπτό
 Ένα επίθετο κοινό.
 Έστάλη υπό της Ηρωικής Σάμου

128. Αίνωμα
 Θεός πανάρχαιος; τό άρσενικόν μου.
 Χόνυ δικίρσεις τό θηλυκόν μου.
 Έστάλη υπό της Κυριακής Εύολείας

129. Κυβόβρον
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Τό πρώτον είνε σύνδεσμος; που εύκόλω; θά τον
 [βρήςτε.
 Το δεύτερον μου ποταμός; μεγάλος; τας Ίνδης.
 Είς; καθε στόμα βέβηλα τό τρίτον μου θά ίδης.
 Το τέτατον, ούδιέτερον κοινής άνωκμίτης.
 Και πόλις τάλλο βασιρική, άρχαία της Άσίας.
 Έστάλη υπό του Κόμητος του Λουξεμβούργου
130—132. Άστυα Παροράματα
1.—Τό ηήμα είνε μέρος του λόγου.

2.—Ό Μορφεύς έπιζέ την θύραν.
 3.—Τό αντίθετον της αναβολής είνε ήλδόςι.
 Έστάλη υπό του Ρωβόρου

133. Αισιλή Άκροστιχίς
 Τά μέν αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέ-
 ξων άποτελούν όβρον του έτους, τά δε δεύτερα
 γράμματα άρχαίον βασιλείσων:
 1, Γ'έρτατον έν, 2, Κράτος της Εύρώπης.
 3, Θεά, 4, Το έχει καθε πράγμα. 5, Άρ-
 χαία πόλις.
 Έστάλη υπό Άποστ. Χ. Άβδελκοπούλου

134. Φωνητοτόμιον
 κμ-τ-κλ-στ-θρλ-τ-χρ
 Έστάλη υπό της Ποιμενίδος του Όλύμπου

135. Γίγφος
 3;
 Η Νύλη

μζι;
 μζι;
 Έστάλη υπό του Δοξασιμένου Ρήνου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλον 43.
 522 όδς. Όνω; (όν, ές.)—523 όδς. Ίρι κούτα-
 Ίσλανδία.—524 όδς. Μίνος—Σίμων.—525%
 Η Μήλος, τό μήλον.
 256 όδς. **Μ** 527 όδς. Ού δύνανται

εις δυαί κούρος
ΑΡΚΑΣ δουλείην. (Η ά-
ΒΟΙΩΤΙΑ νήγους; κατά στί-
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ λαι; δεξίδων, έν τών
 ένω και έν τών κέρυ έκλλάς.)—529—532.
 Δια του Κ. Κήρος, Κάσος, κήτος, μήκος, Κίος.
 —533 **ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ** (ήλδων, Αθήνα,
 Ίδων, Σαμοθράκη Κλειώ, ΚόΝων, ήμΗνα,
 ΆμάΣεια.)—534. Άν είσαι και παπός, με την
 άσδα σου θά πας.—535. **Τοίς νόμοις πείθου**
 (τ' είς τό μ' είς τώ' ού.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Διαπλά-
 σεις του 1916, κόκκινα
 με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να
 χρυσοδώσουν τό φυλλάδιό των εις τόμον,
 είνε ήδη **ΕΤΟΙΜΑ** και πωλούνται εις τό
 Γραφείον μας. Στέλλονται δέ και ταχυ-
 δρομικώς προς τους έμβάζοντας τό αντί-
 τιμον, δραχμάς 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ΨΓΓΕΛΙΑΙ

Πατριωτική Παλιή και Άθάνατε Βοτα-
 πάστρη, ένδωμηθήτε την περιήμον συναυλιαν
 και τον μεγαλον ραβδικόν. **Κυκλιαιά.**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ύων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλάδιον,
 έληφθησαν από 3—9 Φεβρουαίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ποιήτωρ Σαυρώ, Α. Π. Μαροής,
 Α. Κ. Βοδύλαρης, Α. Ε. Γλυκίης, Αλέξ. Ίωάννα
 Θ. Μάρια, Π. Ι. Παντελάκης, Π. Σ. Νάγος, Βα-
 σιλικη Φραντζή, Γ. Χατζηπανωρότης, Α. Ι.
 Παπαός, Κ. Φ. Κρησής, Εδ. Α. Ακρίτης, Μα-
 ρία Κυριακή, Σ. Π. Μαροός, Γ. Ι. Παπασιώτας,
 Αιμοσιώτης Σαφιστάθρον, Άσπασίη Παλαμου
 Δεκαπενταστής Ηλοθίτης, Κορίνα Α. Κορησινή,
 Ίάυ. Ν. Σέλλος, Φίλι Ν. Σέλλος, Γ. Ν. Παρθεύ-
 λος, Σ. Ι. Σαυρών, Βα. Χατζηλάς, Ριητιμώδης,
 Άντιγόνη Φραντζή, Γ. Χ. Αιιακόπουλος, Σπασθ.
 Άν. Βούβανα.
ΑΡΓΙΝΟΥΣ: Σωτηρία Παπαθανασίου, Ι. Γ.
 Μουστακόπουλος.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ρ. Ε. Ασηνάς, Άνδρ. Νεού-
 σιος, Ν. Γ. Μαρσούτης.
ΒΟΛΟΥ: Β. Αναμφοπούλος.
ΓΑΛΑΤΣΙΑΙΟΥ: Μήνης Μ. Κουτσούκος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Α. Γ. Σταματοπούλος, Α. Ι.
 Τσιουβαννης.
ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Α. Γ. Κινητής.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ήρωσ του Μοιχόβου.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μαροούης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Χ. Γ. Παπασωτηρίου.
ΚΑΒΑΛΑΣ: Μωυρόβου.
ΚΑΛΑΜΑΡ: Α. Κ. Μαροούκος, Σ. Κ. Μου-
 ρούφας, Μ. Ι. Γεωργιάδης, Σ. Ι. Γεωργιάδης, Γ.
 Κ. Μουροούφας.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σ. Σ. Ρομπίκος, Γ. Σαύτος,
ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΥ: Γ. Θ. Κουτούφης, Σ. Γ. Τσιόλας,
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ηύμν. Κ. Άστρούδης,
ΜΕΛΙΤΑΑ: Ν. Α. Πακαδόπουλος, Γ. Α. Σκλα-
 φης, Π. Δημητριάκοπούλος,
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Α. Άδαμδέουλος, Γιοού-
 Γιοού Γιοού.
ΜΥΤΙΛΑΙΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ι. Β. Φιλίστοπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Άναστασία Δεγγερή.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μιχαλάς, Θ. Α. Καροφής,
 Σ. Α. Καροφής, Γ. Α. Δημόπουλος, Β. Α. Κυρια-
 κόπουλος, Θ. Ν. Ζωγγάφος, Α. Α. Παπαός, Α. Ν.
 Μάρσης, Α. Ε. Κορησής, Α. Ι. Ήλιόνης, Ν. Π.
 Ντόνος, Α. Ι. Αιακόπουλος, Σ. Β. Βαλαμιάδης,
 Ι. Π. Παυλάκης, Φ. Κασάο, Γ. Σ. Βαυβασιουδής,
 Α. Τ. Σαυρόπουλος, Α. Θ. Ζάκας, Θ. Τ. Σαυ-
 ρόπουλος, Ν. Ε. Κισσός, Σ. Μανωλόπουλος,
 Α. Ι. Ηλιδόπουλος, Α. Σ. Μπεδοτής, Ι. Α. Κου-
 μέτης, Ένας χωρίς όνομασιν, Ν. Α. Παπα-
 χριστου, Κ. Ζαχαράο, Γ. Ν. Γιαννουδης, Ι. Ν.
 Γιαννουδης, Ι. Μιχαλάς, Αθ. Α. Καλογιάννης,
 Φιλ. Ν. Πέπας, Ματίνα Π. Παυλάκη, Ηλ. Γ.
 Τσομάς, Α. Γ. Περγουδάκης, Κ. Σ. Τσοτσης,
 Έτ. Αζ. Καραβία, Μ. Κ. Μελαχροινός.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εβφημία Ρένγκου, Αδων του
 Άμφρακίου, Έλάσι Μωυροόβδα, Παπάκι, Φεόδο-
 τόβια, Γεω. Σ. Κρόκος.
ΠΥΡΡΟΥ: Π. Τριτομπίδης, Σ. Ι. Καλαθάς,
 Ν. Ι. Σταυρούπουλος, Αρ. Β. Βασιλάς, Ι. Στα-
 ματόπουλος.
ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ: Α. Μήκος.
ΣΥΡΟΥ: Άφρακίος Τασουρόκος.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φλόρα Γιαννουσοπούλου, Ίου-
 βέλλα Ι. Αναγνωστοπούλου, Γ. Παπαλεξόπουλος,
 Όλγα Γιαννουσοπούλου, Ζωή Τζουμέρινα, Μα-
 ρίκα Τζουμέρινα, Ν. Ι. Πετροπούλος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Κ. Πετροπούλου, Ίβαιο,
 Ζεός, Άντη, Β. Α. Άγγινωστοπούλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων των άνωτέρω τών όνομάτων έπέδωσαν εις
 την Κληροσύνη και εκληροσύσαν οι έξης έτ' **ΑΝ-
 ΤΙΦΩΝ ΦΡΑΓΚΕΤΗ** έν Αθήναις, **ΝΙΚΟΛ. Γ.
 ΜΠΡΑΟΥΣΗΣ** έν Αμφισση, **ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
 ΓΡ. ΠΑΠΑΣΤΗΡΙΟΥ** έν Ίωαννίνω, **ΙΩ. Β.
 ΦΛΙΑΠΟΥΔΑΣ** έν Νεαυκλή, **ΦΛΑΠΠΟΣ Μ.
 ΠΕΠΠΑΣ** έν Περαία και **ΙΣΑΒΕΛΛΑ Ι. ΑΝΑ-
 ΓΝΩΣΤΙΑΔΟΥ** έν Τρικαλάς, οι όποιοι ένεργά
 φησαν δια τας μήνας από της Μαρτίου.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 8 (οι έξης: 5, 7, 15,
 18, 19, 20, 21, 23) προς δρ. 1
 έκατος και ταχυδρομικώς δρ. 1.10, δια
 τό Έσωτερικόν και 1.39 δια τό Έξω-
 τερικόν.
Τόμοι 11 (οι έξης: 1, 2, 6, 9,
 11, 12, 14, 16, 22, 24) προς δρ.
 2,50 έκατος,
 (Οι Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
 8ος, 10ος, 18ος, 17ος έτην κλήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)
Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895
 1896, 1897, 1898, έν έκατος τιμή-
 ται: Αδεται δρ. 3—Χρυσός δρ. 6.
 Δια τας έπαυ. άδεται 3,50, χρυσ. 6,50,
 Δια τό Έσωτερ. 4.— 7.—
Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900,
 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, έν
 έκατος; τιμήται ελαθέρως ταχ. πλών:
 Άδεται δρ. 7—Χρυσός δρ. 10.
Τόμοι 10: των έτών 1906 έως 1915,
 έν έκατος τιμήται:
 Άδεται δρ. 8—Χρυσός δρ. 10.